

Arrest

nr. 207 469 van 1 augustus 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28A / 6
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 januari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeksters minderjarige zonen K. A. en K. A. dienden op 24 augustus 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van hun Belgische grootvader.

Op 30 januari 2018 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“(...)

In uitvoering van 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, worden de aanvragen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.08.2017 werden ingediend door:

Naam: K.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: Russische Federatie

Geboortedatum: [...]2009

Geboorteplaats: R.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] 9300 AALST

+

Naam: K.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: Russische Federatie

Geboortedatum: [...]2004

Geboorteplaats: R.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] 9300 AALST

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkenen voldoen niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: ‘de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen. Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging ‘de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon worden de volgende documenten voorgelegd:

☐ *Inschrijvingsbewijzen VDAB 2016; Bewijzen van sollicitaties en het zoeken naar werk in 2016 allen op naam van de referentiepersoon .*

☐ *Werkloosheidattest op naam van de referentiepersoon van het ABVV Werkloosheidsdienst Aalst dd. 24.10.2016, met een overzicht van de werkloosheidsuitkeringen die hij ontving in de periode van januari 2016 tot en met september 2016.*

☐ *Detail historiek op naam van de referentiepersoon waaruit een storting van 1246, 44 euro van het ABVV Oost- Vlaanderen blijkt op zijn rekening op 02.10.2017 en een storting van 184,16 euro op 13.10.2017.*

Er dient vastgesteld te worden dat uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt dat de actuele inkomsten van de referentiepersoon bestaan uit een werkloosheidsuitkering. Een dergelijke werkloosheidsuitkering kan, overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, slechts in aanmerking worden genomen voor zover wordt aangetoond dat de referentiepersoon actief werk zoekt. Echter, er werd geen enkel actueel bewijs bij de huidige aanvraag voorgelegd waaruit moet blijken dat de referentiepersoon heden actief op zoek is naar werk, noch dat hij daarvan (om één of andere reden) zou zijn vrijgesteld. De voorgelegde

bewijzen die betrokkene heeft voorgelegd waarmee zij wenst aan te tonen dat de referentiepersoon wel degelijk actief werk zoekt, dateren allen van 2016 en zijn bijgevolg ruimschoots achterhaald. Derhalve kan de werkloosheidsuitkering niet in overweging worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in casu overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 niet mee in overweging kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkenen voldoen dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

*Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkenen.
(...)"*

2. Over de ontvankelijkheid

In de verweernota werpt verweerder op dat verzoekster niet aantoont exclusief over het ouderlijk gezag te beschikken, dermate dat het beroep niet op ontvankelijke wijze werd ingediend voor de minderjarige kinderen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat het niet betwist is dat de kinderen van verzoekster minderjarig zijn en deze kinderen hun gebruikelijke verblijfplaats in België hadden op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Overeenkomstig artikel 35 van het Wetboek van internationaal privaatrecht worden de regels inzake de uitoefening van het ouderlijk gezag derhalve beheerst door het Belgisch recht. De ouders van de twee minderjarige kinderen oefenen het ouderlijk gezag, overeenkomstig de Belgische wetgeving, gezamenlijk uit. De minderjarige kinderen dienen dan ook te worden vertegenwoordigd door beide ouders samen (artikel 376, eerste lid, van het BW; zie ook: RvS 29 maart 2010, nr. 202.434; RvS 23 december 2011, nr. 217.016) en een beroep dat werd ingediend door een persoon die niet gerechtigd is om alleen de minderjarigen te vertegenwoordigen, is niet ontvankelijk (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid*, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97).

De Raad stelt echter vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de vader van de kinderen naar Rusland gevlucht is en de moeder alleen met de minderjarige kinderen in België verblijft. Bovendien bevindt zich in het administratief dossier een document "*verklaring van instemming*", waarin de vader van de minderjarige kinderen instemt met de reis naar België en het onbeperkt verlengen van het verblijf in België van zijn minderjarige kinderen met zijn echtgenote. Hieruit blijkt dat de moeder, in tegenstelling tot wat verweerder beweert, de minderjarige kinderen alleen kan vertegenwoordigen.

De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Zij verstrekt de volgende toelichting:
"2.1.1. *Theoretische uiteenzetting*

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475').

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheitoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Art. 40ter § 1 vrw. luidt als volgt:

"De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de

overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt"

2.1.2. Voldoende bestaansmiddelen - toepassing OP de feitsituatie in casu

Het is uiteraard de vreemdeling die vervoegd wordt, in casu de Belgische ouder van verzoekster die moet bewijzen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Daarenboven is het zo dat vreemdelingen die een vervangingsinkomen ontvangen, zoals bvb. een werkloosheidsuitkering, niet beschouwd wordt als ten laste van de openbare overheden (Pari. St. Doe 51-2478/001 p. 48).

Desalniettemin, moet men zoals vermeld bij het beoordelen van de bestaansmiddelen rekening houden met de aard en regelmatigheid van deze inkomen, met dien verstande dat leefloon, maatschappelijke dienstverlening, gezinsbijslag, wachtuitkering en een overbruggingsuitkering niet in aanmerking kunnen worden genomen.

M.a.w.: de werkloosheidsuitkeringen kunnen enkel in rekening worden gebracht indien de gezinshereniger bewijst dat hij actief werk zoekt.

De referentiepersoon legt dus elk document voor dat zijn actief zoeken naar werk aantoont, of het bewijs dat hij is vrijgesteld van het actief zoeken naar werk.

Verwerende partij betwist niet dat de referentiepersoon een actuele inkomen heeft in de vorm van een ononderbroken werkloosheidsuitkering, doch stelt louter dat hij niet afdoende heeft aangetoond actief naar werk te zoeken, aangezien de naar voren gebrachte inschrijvingsbewijzen als werkzoekende en de diverse sollicitatiebrieven van '2016 zouden dateren.

Verwerende partij verwijst dienaangaande tevens naar een overzicht van de ontvangen werkloosheidsuitkeringen en verwijst zij voorts naar de ontvangen uitkeringen in oktober '2017 i.e. enkele maanden voor het treffen van de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst in eerste instantie naar het gegeven dat de wettelijke bepaling van art. 40ter §2, ° 1 in fine vrw. expliciet spreekt over het actief zoeken naar werk en dat nergens in deze wettelijke bepaling gevergd wordt dat deze kwestie tevens een actuele zoektocht moet impliceren en bovendien kan elk document ter zake worden gehanteerd om zulks aan te tonen.

Echter, één van de voorwaarden om een werkloosheidsuitkering te kunnen genieten is om ingeschreven te zijn als werkzoekende en dient men bovendien het bewijs van de inschrijving te leveren telkens als er een uitkeringsaanvraag moet ingediend worden.

Gelet op het gegeven dat de Belgische referentiepersoon in oktober '2017 tot op heden nog steeds werkloosheidsuitkeringen geniet dewelke door verwerende partij niet betwist, noch ontkracht worden in de bestreden beslissing, mocht verwerende partij er logischerwijze van uitgaan dat de referentiepersoon op dat ogenblik nog steeds was ingeschreven als werkzoekende en actief op zoek was naar werk.

Nochtans blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat de gemachtigde van de staatsecretaris hiervan kennis had of minstens kon hebben met dien verstande dat de bestreden beslissing niet steunt op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte stukken.

De verwerende partij heeft in casu onzorgvuldig geoordeeld door geen rekening te houden met de actuele werkloosheidsuitkeringen van de referentiepersoon dewelke vanzelfsprekend het gevolg waren van zijn actieve zoektocht naar tewerkstelling.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoekster met haar Belgische vader en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de financiële situatie van de referentiepersoon.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 - 1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn;”

Verzoekster stelt dat enkel rekening kan gehouden worden met de werkloosheidsuitkeringen indien aangetoond wordt dat de uitkeringsgerechtigde actief naar werk zoekt. Zij is echter van oordeel dat het gegeven dat een persoon werkloosheidsuitkeringen ontvangt *an sich* reeds aantoonst dat deze persoon actief naar werk zoekt gezien dit één van de voorwaarden is om een werkloosheidsuitkering te kunnen genieten. Daar niet betwist wordt dat de Belgische referentiepersoon *in casu* bewijs neerlegde van het ontvangen van werkloosheidsuitkeringen tot oktober 2017, meent verzoekster dat hiermee aangetoond is dat de Belgische referentiepersoon actueel actief naar werk zoekt.

Zoals verzoekster stelt is volgens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de overheid wettelijk verplicht om haar beslissing te motiveren door de juridische en feitelijke overwegingen op een “*afdoende*” wijze op te nemen in de akte. Dit betekent dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De term “*afdoende*” houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, namelijk dat de overwegingen de beslissing voldoende moeten dragen.

Verzoekster bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoonst de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. *Infra* zal blijken dat de Raad deze motieven ook draagkrachtig bevindt.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

De Raad sluit zich aan bij de theoretische definities die verzoekster geeft bij de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Het onderzoek naar de voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

De Raad benadrukt evenwel dat de wetgever in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk heeft voorzien dat werkloosheidsuitkeringen enkel in aanmerking kunnen worden genomen bij het bepalen of er sprake is van de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen wanneer de Belgische referentiepersoon eveneens kan bewijzen dat hij actief naar werk zoekt. De wetgever heeft aldus aangegeven dat in de thans voorliggende situatie, opdat een recht op gezinshereniging bestaat, een afzonderlijk bewijs dient te worden aangebracht in hoofde van de Belgische referentiepersoon dat deze actief werk zoekt, naast het bewijs dat deze werkloosheidsuitkeringen geniet.

De bewijslast inzake het aantonen van het beschikken over bestaansmiddelen, en meer bepaald het gegeven dat de steuntrekkende Belgische onderdaan actief werk zoekt, rust op verzoeker.

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris stelde in de bestreden beslissing vast dat verzoekster geen stukken voorlegde waaruit blijkt dat de referentiepersoon actueel actief naar werk zoekt, gezien de meest recente bewijsstukken reeds van 2016 dateren waardoor zij niet in overweging worden genomen. Verzoekster betwist dit niet maar meent dat uit het gegeven dat de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering ontvangt, automatisch volgt dat hij actief naar werk zoekt gezien dit een voorwaarde is voor het ontvangen van een werkloosheidsuitkering. Zij meent dat zij door het neerleggen van stukken, waaruit blijkt dat de referentiepersoon zeker tot oktober 2017 een werkloosheidsuitkering ontving, heeft aangetoond dat hij actueel actief naar werk zoekt. Zij stelt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onzorgvuldig gehandeld heeft door met deze stukken geen rekening te houden.

De Raad wijst op de uitdrukkelijke wil van de wetgever dat, opdat de gezinshereniging kan worden toegestaan, afzonderlijk het bewijs dient te worden geleverd dat de te vervoegen Belg actief werk zoekt. De Raad benadrukt dat verzoekster, ook al houdt het verkrijgen van een werkloosheidsuitkering in beginsel in dat er sprake is van werkbereidheid en het zoeken naar werk, conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bijkomend dient aan te tonen dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk. De bevoegdheid om na te gaan of verzoekster voldoet aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht, en meer bepaald om na te gaan of de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, wordt geregeld door de Vreemdelingenwet en niet door het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering. Bijgevolg volstaat het niet om enkel bewijzen van werkloosheidsuitkeringen voor te leggen. Verzoekster moest wel degelijk bijkomende stukken neerleggen die aantonen dat de referentiepersoon, namelijk de grootvader van haar minderjarige kinderen, nog steeds actief naar werk zocht. Zij toont niet aan dat dit voor haar onmogelijk zou zijn om deze stukken te verkrijgen. Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekster bij haar verzoekschrift verschillende stukken toevoegt waaruit blijkt dat de referentiepersoon na het nemen van de bestreden beslissing zijn zoektocht naar werk actief heeft verdergezet. De Raad kan evenwel in het kader van zijn wettigheidstoets niet met deze stukken rekening houden maar het staat verzoekster vrij op grond van deze actuele stukken een nieuw aanvraag in te dienen.

Verzoekster ontwikkelde geen andere kritiek tegen de bestreden beslissing. De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen en met alle voorgelegde stukken heeft rekening gehouden. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één augustus tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES